

Skæbnen kan være ond

Det har på mange måder været en begivenhedsrig uge siden kampen i San Marino. Jeg vil ikke undlade at nævne, at vi her onsdag aften har en dansk dommer, Morten Krogh, med debut i Champions League. Forhåbentlig går det uden problemer. Jeg når næppe at få det med inden deadline. Men det viser, at vi er på det rette spor – og så kan diverse sortseere godt pakke sammen. Det er fint nok at hive Peter Mikkelsen, Kim Milton Nielsen og min gode kollega Claus Bo Larsen op af hatten – men fodbold i dag er altså ikke som fodbold for 10-15 år siden. Og snarere end at vi er gået tilbage, er andre lande gået frem. Dette med generationsskifte er også noget, som ethvert fodbold kender til. Jeg mangler i den grad ja-hatten, når jeg læser kommentarspor, hvilket jeg snart holder op med. Det kan mit nervesystem og blodtryk ikke holde til.

Men det var en ond skæbne, der ramte FC København ved deres møde med Manchester United tirsdag aften. De var bedst i lange dele af kampen, men det kneb noget med kadencen i 2. halvleg. Og så var der jo lige straffesparket til sidst. En trofast læser har bedt om en gennemgang af straffespark – primært forseelserne, der kan medføre sådan ét. Udførelsen er en anden historie, men det er nu alligevel dér, hvor jeg kommer til at tage fat i denne uge, mens erindringen hos alle er nogenlunde frisk. Resten skal nok følge.

Straffesparket er, set på TV, i den tyndere ende – men der har nok været andre vinkler til rådighed. Men det store spørgsmål bagefter – i hvert fald i danske aviser - har været Garnachos sabotage af straffesparksmærket. Det er desværre blevet en trend, at uvedkommende spillere (for det er alle undtagen målmanden og sparkeren) forsøger at chikanere sparkeren. Det er typisk ved, at mange spillere stimler sammen om dommeren og skytten for at forstyrre koncentrationen. Men med hele den klump af spillere kan en anden spiller i ly af mørket og uden den store opmærksomhed sabotere straffesparksmærket ved at sparke det op, træde det ned eller tilsvarende.

De efterfølgende TV-billeder efterlader ikke nogen tvivl om, at Garnacho med ond hensigt roder op i straffesparksmærket. Det har næppe den store betydning for selve udførelsen af straffesparket, men det er selvfølgelig et forstyrrende element. Men hvad kan straffen egentlig være for sådan en forseelse? I betragtning af, at der er tale om en tiltagende tendens, skrev vi det faktisk ind i den seneste danske udgave af lovbogen. Det er usportslig opførsel og skal koste en advarsel. Selvfølgelig under den forudsætning, at det bliver opdaget. For som skrevet ovenfor er der ofte en del palaver omkring et straffespark, og så kan der ske mange sjove ting, når fokus er andre steder. Det er fuldt forståeligt, at VAR ikke fanger det, for de har rigeligt at gøre med at verificere straffesparket, på samme måde som dommeren er travlt beskæftiget med at få folk ud af feltet og i det hele taget dæmpe gemytterne. Så er sidste håb tilbage 4. dommeren, men han har sikkert også nok at gøre med de to bænke, plus at hans udsyn nok heller ikke er det bedste..

Jeg har set nogle citater fra Jacob Neestrup efter episoden, og jeg håber inderligt, at han er blevet fejlciteret. Ellers bekræfter det bare min påstand i sidste uge om, at fodbold er det eneste spil, som man kan dyrke uden at kende reglerne. Men påstanden er, at dette er et direkte rødt kort – og så bliver det lige toppet op med en bemærkning om, at man jo også kan få rødt kort for film.

Vi tager det lige lidt af gangen, ligesom en elefant bedst fortæres i små bidder. At ødelægge et straffesparksmærke kan aldrig give rødt kort. Det er usportslig opførsel og koster gult, hvis det bliver opdaget. Og film kan heller aldrig give direkte rødt kort. Det røde kort kan komme på tale, hvis man har ét gult i forvejen – men film er en helt lovfæstet forseelse til gult kort. Så kan man diskutere, om det er rimeligt – personlig synes jeg, at film er noget svineri, for det handler jo dybest om at snyde og svindle sig til noget, som man ikke har fortjent. Men som sagt håber jeg virkelig, at vi taler om fejlцитater her.

Nu startede jeg lige med det, som lå forrest i erindringen – men vi skal en uges tid tilbage til San Marino, hvor der også faldt nogle helt forrygende udtalelser. San Marinos træner var svært utilfreds med optakten til Danmarks sejrsmål. Det må heller ikke være nemt, når man står med alle appelsinerne i turbanen og så pludselig ser det hele smuldre.

Vi har en San Marino-spiller liggende på jorden og tage sig til benet. Spillet kører videre, spilleren rejser sig kortvarigt op igen, så han står faktisk op, da Danmark scorer – og lægger sig derefter ned igen, tilsyneladende med krampe. Trænerens påstand er, at Danmark har brudt reglerne ved ikke at sparke bolden ud, da vi havde den liggende spiller. Lad mig slå fast én gang for alle, at det er der ingen som helst regler for. Spillernes selvopfundne Fair Play-regler (som nok ikke er så fair endda) har ingen som helst gyldighed. Det er et rent moralsk spørgsmål og snarere en konvention. Det er uden tvivl noget, der engang er startet som en ægte Fair Play-gestus, men nu er det blevet ren automatik. Og sanktionerne ved at overtræde det er ikke dommerens problem. Bare tænk på situationen mellem Shaktar Donetsk og FC Nordsjælland for en håndfuld år siden.

Vi tager lige elefanten én gang mere. At en spiller ligger ned, er ikke ensbetydende med, at spillet skal afbrydes. Dommeren skal afbryde spillet ved alvorlige skader – og dér hører krampe vist ikke til, selv om det kan være ubehageligt nok. Så ingen er forpligtet til noget som helst – og dommeren skal efter loven ikke afbryde spillet, medmindre selvfølgelig han skønner, at her har vi en alvorlig skade. Ved målmanden er det lidt anderledes, for han skal være funktionsdygtig og kunne varetage sin funktion (hvilket er svært liggende på jorden). Og så er der lige hovedskader, som er et kapitel for sig.

Til gengæld mangler jeg sidst i kampen et direkte rødt kort, da DiMaio pløjer Højlund ned med et spring og direkte knæ i ryggen, uden at der er den ringeste chance for at spille bolden. Selv uden de rød-hvide briller er det en regulær svinestreg, drevet alene af frustration.

For nu lige at ramme jorden igen, har jeg noteret mig, at diskussionen omkring indkast og indspark er dukket op igen. Der går for lang tid med indkast, er påstanden, fordi man skal have specialisten i position. Men det er prøvet i et officielt FIFA-forsøg, og det har ingen gang på jorden. Det viste sig, at indsparket tog endnu længere tid end indkast, for nu skulle man have alle modspillere tilpas langt væk fra bolden.

Så kan man sagtens mene, at indkast er et fremmedelement i fodbold, som trods alt spilles med fødderne, og at det er et levn fra rugby. Men det giver ikke mere effektiv spilletid – snarere tværtimod.

En spændende uge med en god del episoder af lovmæssig karakter – og så er den ikke engang slut endnu. Ellers må vi nok sige, at efteråret er over os – stormflod, storm / orkan og heller ingen lyse udsigter for resten af ugen. Så det er nok meget passende, at sommertiden ophører natten til søndag. Husk nu at stille urene tilbage og nyd livet indendørs. Det er suppetid.